

vilde have med den Sag at gjøre, fordi jeg ikke vilde være Mellemmand mellem det ærede Medlem og vedkommende Afdeling. Jeg fandt, at der var en naturligere Maade, hvorpaa Klagen kunde føres frem, og jeg fandt det hensigtsmæssigere for Disciplinen at vælge den; det vil ikke nytte til Noget, sagde jeg, at jeg sørger for, at der bliver taget fat paa Sagen. Det ærede Medlem og det høie Thing maa ikke tro, at jeg skulde sympathisere med en brutal Udfærd fra Befalingsmændenes Side lige overfor Landets Sønner, som ere indfaldte som Menige, eller skulde være tilbøielig til at se igjennem Fingrene med Myndighedsmisbrug, saa at jeg ikke vilde anfæ det for nødvendigt, at dette blev paataalt og straffet. Tværtimod, jeg tror, at Enhver som tjender mig — og jeg er vis paa, at hvis det ærede Medlem traf paa Soldater, som tidligere have staaet under mig, vilde han faae det bekræftet — vil vide, at jeg ikke er af dem, som søger at indprente Folkene med Sablen paa Ryggen, hvad de skulle lære. Det skulde formodentlig være knusende for mig, at det ærede Medlem nævnte, hvad fire tidligere Krigsministre have gjort ved lignende Deltagelse lige overfor det ærede Medlem; men det er jo en rent personlig Sag, hvorledes man vil tage en Sag af denne Bestaaffenhed. Jeg har ikke villet tage den paa en saadan Maade, jeg havde som sagt helst set, at det ærede Medlem var gaaet en anden Vej. Naar det ærede Medlem saa kom ind paa at nævne de forskjellige Tilfælde, han havde bragt frem, skal jeg dog gjøre en lille Korrektion derved, som netop viser, hvor uegheldig man kan være, naar man gaar den Vej, som han har valgt. Det ærede Medlem nævnte den Castenskjoldste Sag; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at den Castenskjoldste Sag blev reist ved Afdelingen, og ikke paa Grund af det ærede Medlems Klage og Dphsninger. Den var reist, forinden Klagen fremkom. Den Gang Krigsministeriet skrev til Afdelingen, fik man til Svar, at Undersøgelserne vare i fuld Gang, og dette viser jo, at Krigsministeriets Medlemkomst ikke var nødvendig. Man skal ikke, naar man har den overordnede Myndighed, i Utide blande sig i Afdelingernes Tjenestegang, det svækker Sverens fra neden af og bevirker, at man tror, at man i det Hele kan lade alt vente, indtil der ovenfra røres ved Sagen. De underordnede Myndigheder skulle vide, at de have et Ansvar for og skulle gjøre deres til, at Sager af en saadan Natur som den her omtalte komme frem i Tide, de skulle ikke vente paa Buffet ovenfra. Dette er min Anskuelse.

Hvad selve Sagen angaar, har jeg allerede antydnet, at jeg selvfølgelig ikke billiger en saadan Opførelse som den paatlagede, og at jeg naturligvis ogsaa ønsker, at en saadan Sag bliver fuldstændig undersøgt, og hvis det forholder sig, som det ærede Medlem ophviste, og som han tror at have Vidner paa, hvad han saa vel ogsaa har, vil Manden naturligvis blive straffet, det behøver jeg ikke at sige, det følger af sig selv. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at ved flere af de Sager, som tidligere have foreligget, har der fundet i høi Grad Overdrivelser Sted. Den ærede Forespørger nævnte den Castenskjoldste Sag, og han omtalte, at han godt kunde forstaa, at den Mand vilde gaa til Siam, der var her ikke Noget for ham at gjøre. Men jeg skal dog bemærke, at det Allermeste af, hvad der blev sagt om denne Mand, senere viste sig ikke at være sandt; det, han blev dømt for, var forholdsvis ikke saa forfærdeligt. Han blev dømt, fordi han med Guden af en Rødepist gav en Mand et Par Slag paa Skulderen, som efterlod røde Mærker og gjorde ham utjensdygtig i nogle Dage, og fordi han af og til havde skjældt ud for „dovne Usner“ og muligvis — det blev ikke bestemt konstateret, men der var Mulighed derfor — havde jagt „forbandet Kvæghoved“ til en Korporal. Det var det, han blev dømt for, men derimod ikke for alt det, der stod i Bladene. Der blev der jo fortalt, at han havde sparket en Mand med Hjulet af sine Sporer i Munden, saa at Blodet flød ned, men det kunde under Sagen ikke bevise, og naar man læser Aktstykkerne igjennem, faar man et bestemt Indtryk af, at dette ikke har været Tilfældet; fordi Manden stødte sig ved at falde af Hesten, var det ikke nødvendigt, at det skulde være Premierlieutenant Castenskjold, der med Sporerne havde sparket ham til Blods. Der var altsaa betydelige Overdrivelser i, hvad han blev fortalt. Manden havde jo imidlertid forset sig, derfor blev han ogsaa straffet, det fortjente han, der forelaa et alvorligt Myndighedsmisbrug. Mit Svar paa Forespørgjelen er altsaa dette, at Sagen skal blive undersøgt, og hvis den vedkommende Befalingsmand har gjort det, som han beskyldes for, vil han blive straffet. Naar for Resten det ærede Medlem lidt længe talte om, at jeg skulde lade Folk straffe o. s. v., saa maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at det egentlig ikke er min Sag. Han bliver tiltalt ved sin Afdeling, som har Jurisdiktion, hans Sag vil blive Gjenstand for Forhør ved en Krigsret, og det er dennes Sag at dømme ham, jeg kan det ikke.